

Potratila

Potratila jsem.

Pelyněk se musí dávkovat přesně. Říkala včera ta paní *od fochu*. Jinak prý je *životu nebezpečný*. Jsou to jenom žvásty, bohapusté žvásty. Životu nebezpečný. Proto jsem ho přece brala, aby byl nebezpečný životu. Jeden nebo dva, co na tom záleží.

Páchlo jí z úst.

Po tabáku.

Říká se, že když se člověk opravdu modlí, opravdu, bez slz, s hořkostí na špičce jazyka, která vámi otřásá jako poryvy větru pšeničnými klasy, že mu Bůh pomůže.

Ulice byla tichá.

Zrovna když jsem potřebovala trochu toho všedního shonu, křiku prodavačů novin, cinkotu lžiček z kaváren, trochu toho balastu, za který bych jinak nedala ani prašivou sou, byla ulice tichá. Jako po vymření. A pak, na jednom rohu *Ona*.

„Slečinko...“ říkala mi slečinko a sama vypadala jako potomek Charybdy, jak aorta vytržená z býčího těla po prohrané bitvě o život. „Slečinko, co tak sklesle, *proč se předem trávit jedem...*“

Hnusila se mi i s tou svou hnusnou pravdou. Koho vlastně zajímá... pravda?

A přece bylo tak zvláštní ve chvíli, kdy by dal člověk cokoliv za kapku opiátu lži, slyšet pravdu.

Sesula jsem se (tuším, že se říká *jako domeček z karet*, samo sebou že jsem karty nikdy nehrála, to vojáci a děvky pokoušely štěstí před souloží a nebo smrtí) a nedokázala zadržet prameny slov, které se mi stejně jako prameny vlasů řinuly docela samovolně po hřebenech skrání. Věděla to, všechno to věděla. Netušila jsem jak. Ale bylo mi to jedno. S Bohem měla jen stěží něco společného, ale co na tom. Bůh nebo Ďábel, žijeme přece ve světě vědy a pokroku, říkali filosofové. Na tolik hlouposti se těžko odpovídá jinak než něčí smrtí. Pelyněk.

Tříkrát denně po malých dávkách.

Jako bych už tak nebyla sirotkem
ve vlastním těle.